

[Per Hækkerup.]

Man erkendte de vanskeligheder, landet stod over for i sommeren 1957, man erkendte, at det var nødvendigt at gribe til visse foranstaltninger for at overvinde disse vanskeligheder, men man mødte ikke frem med forslag, man mødte ikke frem med planer, man nøjedes med at kritisere regeringen.

Åbenbart har oppositionen selv følt, at det var en uholdbar stilling i det lange løb, at man således var henvist til den negative kritik og ikke selv udformede noget positivt alternativ til regeringens politik, for det førte da til, at vi, lige før vi begyndte på denne vinters folketingsarbejde, fik et udspil fra oppositionen i form af det såkaldte fællesprogram. Det kom lidt pludseligt — så vidt jeg har forstået, kom det endda pludseligt for adskillige af medlemmerne i de to oppositionspartiets grupper — og man må vel også nok erkende, at særlig gennemtænkt har fællesprogrammet ikke vist sig at være; men da vi drøftede problemerne under åbningsdebatten i oktober måned, havde vi fået oppositionens udspil, og da blev det under debatten fremført af oppositionen, at nu skulle vi i løbet af vinteren få at se, hvorledes dette program ville blive udmøntet i konkrete forslag, der skulle fremsættes i folketinget.

Det er derfor, synes jeg, ganske naturligt, at man her ved afslutningsdebatten spørger sig selv: i hvilken udstrækning har nu oppositionen formet den alternative politik? Så vidt jeg kan se, har vi under vinterens debatter, og man kan vel sige i stigende grad, jo nærmere vi er kommet afslutningen af folketingsarbejdet, kunnet konstatere det mere og mere klare skel, der er i dansk politik mellem de tre regeringspartier på den ene side og de to oppositionspartier på den anden side.

På den ene side har vi altså regeringen og de tre regeringspartier. Vi ved alle, at de tre partier har forskellige principielle synspunkter, at de fortsat vil have dem, og at de hver for sig naturligvis ønsker, at deres principielle synspunkter efterhånden skal vinde den fornødne tilslutning til at kunne omsættes til virkelighed. Alligevel må vi konstatere, at uanset forskelle på en række områder i det princi-

pielle syn, den principielle vurdering, har regeringspartierne i praksis vist evnen til at finde sammen, bøje deres synspunkter mod hinanden, og derigennem været i stand til at gennemføre den positive reformlovgivning, som jeg nævnte indledningsvis, og som karakteriserer det forløbne folketingsår.

På den anden side har vi oppositionen, som har formuleret sin politik som et unuanceret krav om skattenedsættelse, skattenedsættelse under alle omstændigheder, uanset konsekvenserne, og som derigennem er havnet i en gammel liberal opfattelse, som faktisk hører til i tiden forud for den store verdenskrise i 1929-32, havnet i en gammel liberalistisk linje, som fra sag til sag har ført partierne ind i en social nedskæringspolitik, som man ellers skulle tro hørte en svunden tid til.

Vender vi os til den økonomiske politik, træder det meget klart frem, hvorledes oppositionen efterhånden er havnet i negativisme på næsten alle områder. Den økonomiske udvikling — det behøver jeg ikke at understrege — har formet sig på en for landet og befolkningen i det store og hele tilfredsstillende måde. Vi har fået gennem de 3 år, hvori den nuværende regering har haft ansvaret, en stærk forbedring af valutastillingen — selv om der i det sidste halve år har været nogen nedgang i valutabeholdningen, står vi fortsat med en valutabeholdning af et betydeligt større format, end vi er vant til i Danmark — og har derigennem også en noget større bevægelsesfrihed i tilrettelæggelsen af den økonomiske politik. Jeg behøver heller ikke at minde om, at produktionen er steget stærkt, at beskæftigelsen har været fortsat voksende, at arbejdsløsheden i takt hermed har været fortsat faldende, at vi i modsætning til de spådomme, oppositionens talsmænd fremsatte i sommeren 1957, har fået en stærkt stigende privat opsparing, at vi tilsvarende har fået en stærkt forøget investering, og at vi i takt med den stigende produktion og beskæftigelsen har kunnet glæde os over en fortsat stigning i forbruget. Når dertil føjer sig det velkendte fænomen, at priserne har forholdt sig betydeligt mere stabile end i næsten nogen som helst anden periode i efterkrigsperioden, har vi billedet af en økonomi i rolig fremgang og med en fasthed og en